

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1980- 198 1

27 NOVEMBER 1980

ONTWERP — REGLEMENT VAN ORDE

AANVULLEND VERSLAG

namens de Commissie voor het Reglement
uitgebracht door de heer W. MESOTTEN

DAMES EN HEREN,

Naar aanleiding van een op de openbare vergadering van 4 november 1980 door de heer J. Bascour ingediende motie, werd op de commissievergaderingen van 18 en 25 november 1980 het probleem van de politieke verantwoordelijkheid van de Vlaamse Executieve ten aanzien van de Vlaamse Raad grondig onderzocht.

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer R. Boel.

Vaste leden: de heer A. Bourgeois, mej. G. Devos, de heren L. Kelchtermans, L. Lindemans, W. Mesotten, C. Marchand, R. Uyttendaele, W. Verleysen ;

de heren E. Coppens, A. De Rore, W. Vernimmen;

de heren J. Bascour, K. Poma, L. Waltniel;

de heer R. Vandezande.

Plaatsvervangers:

de heren K. Blanckaert, A. d'Alcantara, mevrouw P. D'Hondt-Van Opdenbosch, de heer R. Gijs;

de heren F. Van Acker, J. Van Elewyck;

de heren R. Bonnel, M. Kenens;

de heer F. Baert.

Zie:

19 (1980-1981)

— Nr. 1: Ontwerp-reglement van orde

— Nr. 2 : Verslag

— Nrs. 3 tot 5: Amendementen

Dit onderzoek resulteerde in de toevoeging van een nieuw artikel 49bis en de weglating van artikel 54 van het ontwerp-reglement van orde, alsmede uiteraard in de vernumming van bepaalde artikelen die dit voor gevolg had.

ALGEMENE BESPREKING

Tijdens de algemene bespreking van deze problematiek snijdt de Voorzitter vooreerst het probleem aan of het debat inzake het regeerakkoord voor de Vlaamse Executieve al dan niet met een stemming moet worden besloten. Dit is een fundamentele vraag waarop de commissie een antwoord zou moeten verstrekken.

De Voorzitter herinnert in dit verband aan de naar aanleiding van bovenvermeld debat door de heer J. Bascour ingediende motie, waarvan de tekst als volgt luidt :

, ,De Vlaamse Raad :

— gehoord de mededeling van het regeerakkoord voor de Vlaamse Executieve door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve ;

— gehoord de diverse tussenkomsten en de antwoorden hierop verstrekt door de leden van de Vlaamse Executieve ;

— stelt voor dat de bespreking van dit akkoord zou worden besloten met een hoofdelijke stemming die al dan niet de goedkeuring ervan tot uiting brengt zoals dit gebruikelijk is in een volwaardig Parlement .”

De Voorzitter voegt er dan aan toe dat, conform de beslissing van de Raad dd. 5 november 1980, het Bureau van de Raad het probleem van de ontvankelijkheid van deze motie heeft onderzocht.

Na grondig onderzoek heeft het Bureau, aldus nog de Voorzitter, gemeend dat deze motie ontvankelijk is, m.a.w. heeft het Bureau van de Raad gemeend dat over het naar aanleiding van het regeerakkoord voor de Vlaamse Executieve gevoerde debat kan worden gestemd, maar dat de Raad niet te oordelen heeft over de eventuele consequenties ervan voor de Executieve. Dit is, aldus de Voorzitter, een zaak van de Executieve zelf. Bijgevolg dienen in geval van een eventuele afkeurende stemming de Eerste Minister of de Voorzitter van de Vlaamse Executieve zelf hun conclusies te trekken.

De Voorzitter voegt er dan nog aan toe dat inzake het probleem van de politieke verantwoordelijkheid bij Kamer en Senaat een gewoonterecht is ontstaan, dat bij de Vlaamse Raad moeilijk toepasbaar zou zijn.

De indiener van de motie wijst er dan op dat zodra de motie werd ingediend, de Raad deze motie naar het Bureau heeft verwezen, teneinde er over de ontvankelijkheid te laten oordelen. Weliswaar is dit gebeurd, maar daarenboven heeft het Bureau deze motie verder besproken. Dit onderzoek naar de grond van de zaak kwam, niettegenstaande een zeer interessante en vruchtbare gedachtenwisseling, niet toe aan het Bureau van de Raad.

Dit lid voegt eraan toe dat het evident is dat de consequenties van een motie uiteraard nooit bij een wet- of decreetgevende vergadering liggen. Het spreekt vanzelf, dat de uitvoerende macht zelf haar conclusies moet trekken.

Hetzelfde lid verwijst dan naar artikel 70 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dat overduidelijk is en waarvan de tekst luidt als volgt :

, „De Executieve, evenals elk lid ervan, is verantwoordelijk ten aanzien van de Raad”.

Nog hetzelfde lid is tevens de mening toegedaan dat bijgevolg de motie van vertrouwen en de motie van wantrouwen onafscheidbaar verbonden zijn met deze verantwoordelijkheid. Daarenboven stelt hij dat op dit vlak zo maar geen nieuw gewoonterecht kan ontstaan, daar de politieke verantwoordelijkheid niet zozeer steunt op gewoonterechterlijke regels, maar op de artikelen 63 en 64 van de Grondwet zelf. Ter staving van zijn stelling verwijst dit lid dan naar de relevante adviezen van de Raad van State van respectievelijk 13 augustus 1979 (Gedr. St. Senaat 261 (B.Z. 1979) — Nr. 1 (bijlage II) en 6 juni 1980 (Gedr. St. Senaat 434 (1979-1980) — Nr. 1).

De Voorzitter wijst er dan op dat het de bedoeling is via een nieuw artikel van het reglement van orde deze problematiek te regelen.

Een lid meent dan op zijn beurt dat het volstaat in het reglement van orde een artikel in te voegen dat uiteenzet hoe bij de Vlaamse Raad een „regeringsverklaring” wordt behandeld. Hij is de mening toegedaan dat alleszins na een motie van wantrouwen een eenvoudige motie moet kunnen worden ingediend.

Een ander lid verklaart dan geenszins voorstander te zijn van het gebruik van de begrippen „motie van wantrouwen” of „motie van vertrouwen”, maar dat integendeel de begrippen „goedkeuring” of „afkeuring” zijn voorkeur wegdragen, zodanig dat eventueel een „motie van goedkeuring” of een „motie van niet-goedkeuring” bij de Raad zouden kunnen worden ingediend.

Hetzelfde lid wijst er dan op dat in ieder geval bij de volgende fase van de staatshervorming belangrijke wijzigingen, van het reglement noodzakelijk zullen zijn. Ten slotte voegt hij eraan toe dat tijdens de huidige overgangsfase „wantrouwen” of „vertrouwen” onmogelijk kunnen worden gebruikt, zonder met het reglement van orde van de Raad buiten het wettelijk kader te treden. Een andere terminologie kan dus moeilijk worden gebruikt.

Hierop repliceert de indiener van de motie met te stellen dat uiteraard alles een kwestie van terminologie is. Tevens voegt hij eraan toe dat het in de huidige fase van de staatshervorming geenszins om een overgangsfase gaat, maar om een eerste fase.

Vervolgens legt dit lid dan nog de klemtoon op het feit dat zonder volwaardige politieke verantwoordelijkheid van de Executieve ten aanzien van haar Raad, de belangstelling voor de Raad nog zal gaan afnemen. Tevens drukt hij de wens uit dat het de bedoeling van velen zou zijn van deze Vlaamse Raad een volwaardige parlementaire instelling te maken.

Hetzelfde lid komt dan terug op de uiterst belangrijke en zeer duidelijke tekst van artikel 70 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, die stelt dat de Executieve, evenals elk lid ervan, verantwoordelijk is ten aanzien van haar eigen Raad.

Dit lid benadrukt dan het feit dat artikel 70 van deze bijzondere wet niet in samenhang kan worden gelezen met de artikelen 71 tot en met 74 van deze bijzondere wet. Laatstgenoemde artikelen houden immers specifieke regelingen in voor de tweede fase. Deze artikelen regelen o.m. de wijze van indiening van de zogenaamde positieve of constructieve motie van wantrouwen, m.a.w. de wisseloplossing, die naar Duits model, in de volgende of de tweede fase zal worden gebruikt.

Daarenboven stelt, aldus nog dit lid, artikel 75 van de bovenvermelde bijzondere wet duidelijk dat in de huidige eerste fase alleen de artikelen 68, 69 en 70 toepasselijk zijn.

Hij besluit met te stellen dat :

1) artikel 70 enerzijds en de artikelen 71 tot en met 74 anderzijds van de bijzondere wet, nooit samen mogen en kunnen worden gelezen ;

2) ook de memorie van toelichting bij bovenvermelde bijzondere wet en meer speciaal de toelichting bij. artikel 75 (vroeger artikel 73 van het ontwerp van bijzondere wet tot hervorming der instellingen — Gedr. St. Senaat 434 (1979-1980) — Nr. 1) zijn zienswijze versterken;

3) verantwoordelijkheid zonder gevolgen de negatie van verantwoordelijkheid zelf is.

Een lid verklaart dan vooreerst duidelijk te willen stellen dat hij het met de zienswijze van de indiener van de motie eens is waar deze de huidige fase geen „overgangsfase” maar een „eerste fase” noemt.

Dit lid voegt er dan aan toe dat de huidige staatshervorming verschillende fasen veronderstelt :

1) een fase die loopt tot de eerstvolgende wetgevende verkiezingen ;

2) een fase die aanvangt bij de eerstvolgende wetgevende verkiezingen en eindigt bij de tweede wetgevende verkiezingen. In deze fase zal de Executieve zich buiten de nationale regering situeren, en proportioneel zijn samengesteld. Alleen rechtstreeks verkozen senatoren en volksvertegenwoordigers zullen op dat ogenblik in de Vlaamse Raad zetelen ;

3) een fase waarin de Executieve niet meer proportioneel is samengesteld ;

4) in een laatste fase, waarvoor geen datum is bepaald, zal de Vlaamse Raad uitsluitend uit rechtstreeks verkozen senatoren bestaan.

Hij herinnert er dan aan dat het reglement van orde en bijgevolg het nieuw op te stellen artikel van dit reglement inzake de verantwoordelijkheid van de Executieve ten aanzien van de Raad maximaal tot mei 1983 van toepassing zullen kunnen zijn. In de tweede fase van de staatshervorming waarin de Executieve proportioneel zal zijn samengesteld, zal het reglement ter zake uiteraard in andere bepalingen moeten voorzien dan in de volgende of derde fase van de staatshervorming waarin dit niet meer het geval zal zijn.

Tenslotte eindigt dit lid zijn betoog met een warm pleidooi om voor de huidige fase een artikel *sui generis* voor de Vlaamse Raad op te stellen.

De Voorzitter wijst er dan op dat het zijns inziens zeer moeilijk is thans bij de Vlaamse Raad de begrippen „motie van wantrouwen” of „motie van vertrouwen” te gebruiken. Hij meent dat geen identieke, maar wel gelijkaardige begrippen zouden kunnen worden gebruikt.

Hij voegt eraan toe dat artikel 71 van de bijzondere wet eveneens de woorden „wantrouwen” en „vertrouwen” gebruikt, hetgeen daarenboven tot verwarring zou kunnen leiden. Alleszins, aldus de Voorzitter; zal in de volgende fase van de staatshervorming het reglement van orde op dit stuk grondig moeten worden aangepast.

Vervolgens wijst hij erop dat het essentieel is dat het naar aanleiding van het regeerakkoord voor de Vlaamse Executieve gevoerde debat met een stemming moet kunnen wor-

den besloten. Ook moet een blijk van afkeuring in de Vlaamse Raad mogelijk zijn.

Tenslotte herinnert hij eraan dat de Executieven thans nog binnen de nationale regering zitten en bijgevolg zeer moeilijk aan Kamer en Senaat identieke procedures kunnen worden gebruikt.

Een ander lid is dan van oordeel dat ofwel over een motie van goedkeuring ofwel over een motie van niet-goedkeuring of afkeuring moet worden gestemd.

Nog een ander lid meent dat goedkeuren of afkeuren een zeer scherp oordeel zou inhouden.

De indiener van de motie verklaart dan gelukkig te zijn met de interpretatie van de Voorzitter.

Hij herinnert er dan aan dat de artikelen 71 tot en met 74 van de bijzondere wet uitsluitend voor de volgende of de tweede fase van de staatshervorming zullen gelden.

Tevens voegt hij eraan toe dat de toekomstige samenstelling van de Vlaamse Raad afhangt van de eventuele herziening van de artikelen 53 en 54 van de Grondwet, die over de samenstelling van de Senaat handelen.

Vervolgens preciseert hij waarom, zijns inziens, artikel 71 en volgende van de bijzondere wet in een andere, specifieke vorm van wantrouwen voorzien, nl. in een positieve of constructieve motie van wantrouwen. De reden hiertoe is, aldus het lid, dat op dat ogenblik de Koning de leden van de Executieven niet meer zal benoemen of ontslaan, maar in de toekomst de Raad dit zelf zal doen.

Hetzelfde lid weerlegt dan nog de visie dat voor de toepassing van artikel 70 van de bijzondere wet, m.a.w. de verantwoordelijkheid van de Executieve ten aanzien van haar Raad een gewoonterecht zal moeten groeien. Hij wijst erop dat dit soort gewoonterecht reeds bestaat sinds het Nationaal Congres van 1830.

Tevens herhaalt hij dat uit bovenvermelde adviezen van de Raad van State van respectievelijk 13 augustus 1979 en 6 juni 1980 duidelijk blijkt dat men conform de traditie in een parlementaire monarchie van die verantwoordelijkheid geen duimbreed kan afwijken.

Hetzelfde lid voegt er dan nog aan toe dat het verkeerd zou zijn te denken dat voor een nieuwe parlementaire instelling, op dit vlak een nieuw gewoonterecht zou moeten of kunnen ontstaan. De politieke verantwoordelijkheid, aldus dit lid, ligt immers vast in de artikelen 63 en 64 van de Grondwet zelf. Alle andere methoden of systemen zouden dan ook juridisch weinig precies en ingewikkeld zijn.

De Voorzitter meent dat niets nochtans zou beletten de moties terminologisch anders te noemen, zonder er weliswaar een andere politieke betekenis aan te geven. De Vlaamse Raad moet immers, aldus nog de Voorzitter, kunnen stemmen als volwaardig parlement.

Een lid wijst er dan op dat artikel 70 inderdaad duidelijk is. Tevens drukt dit lid zijn vrees uit over het feit dat bij gebruik van dezelfde terminologie als Kamer en Senaat, de verwarring na de invoeging van de artikelen 71 tot en met 74 nog groter zal zijn.

De Voorzitter verduidelijkt nogmaals dat hoe dan ook de Executieve verantwoordelijk is voor de Raad, m.a.w. dat zij er door kan vallen.

De indiener van de motie wijst op het gevaar en de juridische vergissing die een verkeerde keuze inzake terminologie zouden meebrengen.

De Voorzitter repliceert hierop met te stellen dat het er in de eerste plaats op aankomt ons reglement van orde aan te passen in de geest van artikel 70 van de bijzondere wet.

Een lid meent dan moeilijk in te zien dat, zolang de Executieve binnen de regering zit, vertrouwen of wantrouwen van de Raad ten aanzien van de Executieve in het reglement van orde aan bod zouden kunnen komen.

De Voorzitter verklaart dan het met vorige spreker helemaal niet eens te kunnen zijn. De verantwoordelijkheid van de Executieve ten aanzien van haar Raad moet, aldus de Voorzitter, duidelijk in het reglement tot uiting komen.

Vervolgens wordt nog duidelijk gesteld dat de Raad zich uiteraard niet over de gevolgen van een stemming kan uitspreken.

De indiener van de motie verwijst dan naar de tekst van de regeringsverklaring. Daar ook, aldus dit lid, heeft de Eerste Minister duidelijk de politieke verantwoordelijkheid van de Executieve ten aanzien van haar Raad onderstreept. De gewest- en gemeenschapsexecutieven zijn dus voortaan verantwoordelijk voor hun raden en dit los van de nationale regeringsverklaring.

De Voorzitter meent dat het reglement van orde duidelijk zou moeten vermelden dat tengevolge van een beleidsverklaring en ook na interpellatie in de Vlaamse Raad moet kunnen worden gestemd. Het moet nochtans niet noodzakelijk om een motie van wantrouwen of vertrouwen gaan, een goedkeuring of afkeuring zou voldoende zijn.

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Vervolgens beslist de commissie eenparig een procedure vast te leggen in verband met de moties ingediend naar aanleiding van een verklaring van de Executieve of van een interpellatie en dit door invoeging van een nieuw artikel in het reglement van orde.

In dit verband ontspint zich dan een levendige discussie omtrent de krachtlijnen van dit artikel.

Sommige leden verklaren dan, naar analogie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers en de Senaat, voorstander te zijn terminologisch de begrippen „eenvoudige motie” en „gemotiveerde motie” te gebruiken.

Een lid verklaart dan dat hoe ook de gebruikte terminologie zal luiden, wij bij de toekomstige interpretatie van dit artikel nooit beperkter mogen zijn dan b.v. de Franse Gemeenschapsraad.

Een ander lid vraagt dan erover te waken dat, bij gebruik ter zake van een andere tekst dan deze van het reglement van orde van Kamer of Senaat, wij niet verder zouden gaan dan hetgeen reglement en gewoonterecht daar voorzien.

Nog een ander lid wijst er dan op dat men bij motie niet alleen moet kunnen goedkeuren of afkeuren of nog een eenvoudige motie moet kunnen indienen, maar dat uiteraard ook steeds een motie moet kunnen worden ingediend waarbij een wens wordt uitgesproken waarbij eenieder zich kan aansluiten.

Vervolgens meent, ten einde elk misverstand te vermijden, de indiener van de motie duidelijk te moeten stellen dat zijn motie ertoe strekte een stemming over het regeerakkoord voor de Vlaamse Executieve mogelijk te maken. De in het verlengde hiervan liggende logische aanpassing van het ontwerp-reglement van orde is, aldus dit lid, een andere zaak.

Op vraag van een lid antwoordt de Voorzitter dat inzake mededeling aan de leden, alleen ontvankelijk verklaarde moties hiervoor in aanmerking komen.

Een lid wijst er dan nog op dat uiteraard elke motie apart zal worden beoordeeld, m.a.w. elke motie kent een eigen, zelfstandig bestaan.

Op vraag van een lid verduidelijkt de Voorzitter dan nog dat de interpellaties niet aan de „regeringsverklaring” of verklaring van de Executieve kunnen worden toegevoegd. Een interpellatie staat in principe alleen ; wel kan zij aan een begrotingsdebat worden toegevoegd.

Na nog een korte discussie is de commissie het na stemming eenparig eens een nieuw hoofdstuk Vbis — Moties naar aanleiding van een verklaring van de Executieve of van een interpellatie — in het reglement van orde in te voegen, omvattende een nieuw artikel 49bis dat luidt als volgt:

„TITEL II

HOOFDSTUK V bis

Moties naar aanleiding van een verklaring van de Executieve of van een interpellatie

Artikel 49bis

1. Ieder lid van de Raad heeft het recht bij de voorzitter een met redenen omklede motie of een eenvoudige motie in te dienen, hetzij tot besluit van een verklaring van de Executieve vóór de bespreking wordt gesloten, hetzij tot besluit van een interpellatie vóór het incident wordt gesloten.

Dergelijke motie mag door ten hoogste zes leden zijn ondertekend en noch voorstellen noch bevelen inhouden.

2. Naar aanleiding van overeenkomstig artikel 65, punt 9 bij de beraadslaging over de begroting gevoegde interpellaties kan geen motie worden ingediend.

3. Bij de ontvankelijkheid deelt de Voorzitter de motie onmiddellijk aan de Raad mede.

4. Een met redenen omklede motie kan tot goed- of afkeuring van het beleid van de Executieve of een lid ervan besluiten.

In geval meerdere met redenen omklede moties over hetzelfde onderwerp worden ingediend, beslist de Raad op voorstel van de voorzitter en in afwijking van artikel 36 vooraf over de voorrang voor zover er overeenkomstig artikel 33, punt 1, littera f) geen voorstel tot het verlenen van voorrang is gedaan. Over dergelijke beslissing wordt zonder debat bij zitten en opstaan gestemd.

5. Een eenvoudige motie kan ertoe besluiten tot de orde van de dag over te gaan.

Deze motie heeft van rechtswege voorrang op een met redenen omklede motie.

6. De indiener of indieners van een met redenen omklede motie mogen deze wijzigen zolang zij niet in stemming is gebracht.

Dergelijke wijziging geeft geen aanleiding tot debat.

7. Over een motie spreekt de Raad zich na verloop van ten minste een dag in de meest nabije openbare vergadering bij hoofdelijke stemming uit.

8. Aanneming van een motie brengt verwerping van de andere mede.”

Vervolgens wordt erop gewezen dat door invoeging van een nieuw artikel 49bis in het ontwerp-reglement van orde, er geen reden meer bestaat om artikel 54 van het ontwerp-reglement van orde, dat handelt over de indiening en behandeling van een voorstel van resolutie naar aanleiding van een interpellatie, te handhaven.

Artikel 54 had immers tot doel het gebrek aan sancties ten aanzien van de politieke verantwoordelijkheid van de Executieve enigszins te ondervangen.

Handhaving ervan zou tot onnodige verwarring en — vooral inzake stemmingen en de rangorde hiervan — verwikkelingen leiden en bovendien een verzwakking van het systeem-moties betekenen.

Een lid herinnert er dan nog aan dat dit artikel 54 van het ontwerp-reglement van orde in zekere zin een overblijfsel is van het reglement van orde van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap. Inderdaad, overeenkomstig het vroegere artikel 13 van de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap en voor de Franse Cultuurgemeenschap, bleef de politieke verantwoordelijkheid van de **Ministers** tot het exclusief domein van de Wetgevende Kamers behoren. De aanneming van een nieuw artikel 49bis in het ontwerp-reglement van orde brengt dus mede dat de in artikel 54 van het ontwerp-reglement van orde voorziene voorstellen na resolutie overbodig zijn geworden. De Voorzitter voegt eraan toe dat de in artikel 53 van het ontwerp-reglement van orde voorziene algemene resoluties uiteraard van toepassing blijven.

Een lid meent er dan nog te moeten op wijzen dat een motie een wilsuiking ten aanzien van de regering of Executieve inhoudt; een resolutie daarentegen zal eerder worden gebruikt bij het formuleren van een plechtige wens ten aanzien van bijvoorbeeld een internationale instelling.

Met eenparigheid van stemmen wordt beslist artikel 54 van het ontwerp-reglement van orde weg te laten.

*
* *

Tenslotte wordt, beslist dat ten gevolge van de invoeging van een nieuw artikel 49bis en de weglating van artikel 54 de volgende vernummering dient te geschieden: de huidige hoofdstukken VI tot XI worden respectievelijk hoofdstukken VII tot XII en de huidige artikelen 50 tot 53 worden respectievelijk artikelen 51 tot 54.

De Verslaggever,
W. MESOTTEN

De Voorzitter,
R. BOEL

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

TITEL II
HOOFDSTUK VI**Moties naar aanleiding van een verklaring van de Executieve
of van een interpellatie**

Artikel 50

1. Ieder lid van de Raad heeft het recht bij de voorzitter een met redenen omklede motie of een eenvoudige motie in te dienen, hetzij tot besluit van een verklaring van de Executieve vóór de bespreking wordt gesloten, hetzij tot besluit van een interpellatie vóór het incident wordt gesloten.

Dergelijke motie mag door ten hoogste zes leden zijn ondertekend en noch voorstellen noch bevelen inhouden.

2. Naar aanleiding van overeenkomstig artikel 65, punt 9 bij de beraadslaging over de begroting gevoegde interpellaties kan geen motie worden ingediend.

3. Bij ontvankelijkheid deelt de voorzitter de motie onmiddellijk aan de Raad mede.

4. Een met redenen omklede motie kan tot goed- of afkeuring van het beleid van de Executieve of een lid ervan besluiten. In geval meerdere met redenen omklede moties over hetzelfde onderwerp worden ingediend, beslist de Raad op voorstel van de voorzitter en in afwijking van artikel 36 vooraf over de voorrang voor zover er overeenkomstig artikel 33, punt 1, littera f) geen voorstel tot het verlenen van voorrang is gedaan. Over dergelijke beslissing wordt zonder debat bij zitten en opstaan gestemd. .

5. Een eenvoudige motie kan ertoe besluiten tot de orde van de dag over te gaan.

Deze motie heeft van rechtswege voorrang op een met redenen omklede motie.

6. De indiener of indieners van een met redenen omklede motie mogen deze wijzigen zolang zij niet in stemming is gebracht.

Dergelijke wijziging geeft geen aanleiding tot debat.

7. Over een motie spreekt de Raad zich na-verloop van ten minste een dag in de meest nabije openbare vergadering bij hoofdelijke stemming uit.

8. Aanneming van een motie brengt verwerping van de andere mede.
